Qui no coneix... Anna Selga, teatre i llibertat

Il·lustració: Maria Picassó.

I tant que la coneixeu! De primer valoreu les referències: es diu Anna Selga i Jorba, dos cognoms que la vinculen a les nissagues més nostrades -el cèlebre Pere Jorba per besavi o el doctor Selga per oncle! Però l'Anna no ha militat mai en la disciplina de la manresanitat, i més aviat es va fer gran discretament, des que va venir al món l'any 60, a redós de cinc germanes i dos germans, tots en una casa al carrer de Jaume I. El pare, l'Iscle, era el «Selga del ciment» i es dedicava al comerç de materials d'obra al carrer Magnet mentre la mare, Montserrat, feina tenia a pujar tanta canalla. L'Anna anirà a les monges de sant Francesc i en acabat de seguida va passar al Peguera, amb la mestra Joana Herms: amb ella va començar el preparatori, va entroncar amb la nova EGB i hi va seguir el nou BUP i el COU: tot plegat, nou anys seguits a la casa! Modesta i

d'una timidesa absoluta, encara emprendrà els estudis de biologia, però, per dir-ho curt, no va passar de primer. Sense cap mena d'estridència aleshores es va apuntar a fer un curset de teatre. I es veu que el cuc ja el duia a dintre, perquè aviat es prepara per entrar a l'Institut del Teatre -i hi va entrar, i tant. Encara s'enrojolava per tot, però fa els tres anys preceptius al costat de gent més jove -la Teti Canal, en Jordi Figueras...-amb qui descobreix que el teatre és alliberament i -oh, meravella- aquella vis còmica que fins aleshores semblava amagar-se rere uns ulls blavíssims i el ros dels cabells. I l'Anna es capbussa a fer tots els registres, des de cabaret amb textos de la Capmany -aquell "Oli de boges", a la Cova del drac- fins al teatre familiar i les campanyes escolars. Que fer d'artista és molt xulo, però també els cal bufar cullera. I ella ja se n'ha anat de casa, i té parella, i fins i tot un 2CV per mantenir! Prova els titelles i el teatre de carrer, amb la Farinera de Granollers. I en la diversitat també passa pel Centre Dramàtic del Vallès com a regidora. O com a tècnica, acompanyant molts anys en Marcel Gros. O explicant contes. I aquí i allà fent tot allò que sobre un escenari convingui. Després, quan vindran les criatures -de primer la Clara, després el David- viurà una feliç coincidència amb la nova oferta turística de la ciutat. No la vau veure amb en Cirera pare, a les visites teatralitzades del carrer del Balç? Senyor i senyora Pallarols! I d'aquella feta en vingué Sant Benet i també el Museu Comarcal i, a la fi, l'oportunitat d'incorporar-se a l'equip del Parc de la Séquia. Ara la trobareu al Museu de la Tècnica, o potser a Can Font, al parc de l'Agulla o a la casa de la Culla. Pot fer un taller, us pot fer de guia o pot aparèixer feta una cintaire d'ara fa cent anys! I en un cas i l'altre domina públic i escena, i es transforma que sembla màgia -i no és màgia, que és ofici. L'estabilitat laboral només li va servir per multiplicar els seus projectes, i per guanyar llibertat a l'hora d'emprendre'ls. Des dels temps de Faig Teatre o amb la colla dels Carlins, o amb els Farsants universals, a la Fira de l'Aixada. Al Microteatre, o recitant per als presos als porxos de l'Ajuntament... I doncs què, encara no l'heu recordada? És clar que sí! I si m'ho permeteu... segur que l'heu aplaudida també.